

טוטים

עלון קיבוץ בית-השיטה

מזל טוב

בית-השיטה

בת 81

2009 - 1928

חג המשק:

"כוורת קצת אחרת"

על דשא הבמה הגדולה

התכנסות ב-

התחלה ב-

לאחר המופע ייפתח

בית-קפה במר"חב

חג שמח לכל בית בית-השיטה

טוטים

עלון קיבוץ בית-השיטה

מזל טוב ! בית-השיטה בת 81 2009 – 1928

כ"ה בתשרי תרפ"ט - כ"ה בתשרי תש"ע

חג שמח לכל החברים,
המשתלבים, הילדים והאורחים

חג המשק, כ"ה בתשרי, תש"ע:

בליל-שבת ושמחת תורה (9.10.09)

על דשא הבמה - מופע רב-גילי:

”כוורת הקצת אחרת...”

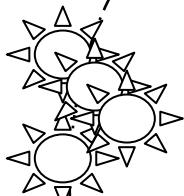
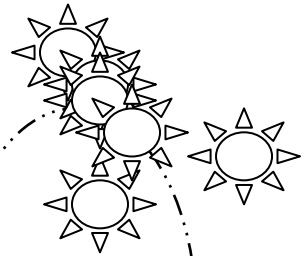
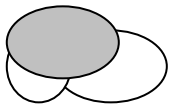
התכנסות בשעה - 19.45 פתיחה ב- 20.00

בתום המופע - קפה ועוגות במר"חב

למפגש ולהנאה.

טוטים

עלון קיבוץ בית-השיטה

מזל טוב ! בית-השיטה בת 81 2009 – 1928

כ"ה בתשרי תרפ"ט - כ"ה בתשרי
תש"ע

חג שמח לכל החברים, המשתלבים
הילדים והאורחים!

חג המשק, כ"ה בתשרי תש"ע:

בליל-שבת ושמחת תורה (9.10.09)

על דשא הבמה - מופע רב-גילי:

"**כוורת קצת אחרת...**"

התכנסות בשעה - 19.45 פתיחה ב- 20.00

בתום המופע - קפה ועוגות במר"חב

למפגש ולהנאה.

כוורת קצת אחרת...

לחן: דן פלד, מילים: דורית

לבית-השיטה, הכוורת בת ה-81, באהבו

f.

מתחממת,
מתקורת...

הכוורת קצת נסגרת,
האביב עבר חלף,
מקטרת, מתמרמרת,
איך ירד עליה סתיו...

אך הסתיו יביא תיחורף
שָׁדָה פְּרָחִים יִמְלֵא שׁוֹב צוֹף!
הכוורת מתעוררת –
בואו ונמשיך לעוף!!

פ.ח.

הכוורת מתעוררת
מישן אלי חדש:
כן, עם כל העקיצות -
יש פאן גם קורטוב של דבש!

בואו יחד נזמר את
את השיר של הכוורת:
מין כוורת עם דבורים
שכולנו מפירים...

פזמון חוזר:

**זאת כוורת מסוחררת
בין ישן לבין חדש –
ובין כל העקיצות
לא כל-כך יוצא לה דבש...**

הכוורת מסתחררת
הדבורים אצות-רצות,
מסונוורת ודוהרת
בין עצות להשמצות...

שָׁדָה-פְּרָחִים פְּתָאוֹם מִפְתִּיעַ,
שָׁדָה פְּרָחִים אַחַר - נוֹבֵל...
עוף ימינה! צוף קצת שמאלה!
כָּבֵר אִפְשֵׁר לְהִתְבַּלְבֵּל...

פ.ח.

מבולבלת הכוורת,
מרגישה כל יום אחרת:
ממוקמת!
מאושרת!
מצומרתת...
מהורהרת...
מזמרת,
מסנגרת,

"שיטים" חג המשק - 81

כ"א בתשרי, תש"ע, 9.10.09

גיליון מספר 2778

ראיונות ועריכה: אפרת שלם

מערכת: ענת ענתבי, ניצה וינקלר

הגהה: דורית, ענת

הדפסה: דפוס "להב", חצור הגלילית

efratbat@bethashita.org.il

שמונים ואחת שנותיה

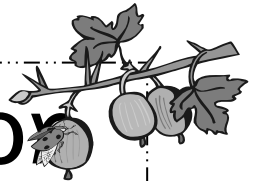
יוסי אסף

הספירה של ביתנו שלנו ראשיתה בשנת 1928. אנחנו תולדת חלומם של שבעה-
עשר נערים בוגרי כיתה י"ב, הנוטשים את בית הוריהם לטובתו של חלום על
קומונה וציונות. בעינינו, היום, אפשר לומר כי זהו מקרה הראוי למנוח ראש.
אבל אותם "חוגיסטים" בני השמונה-עשרה, מוטרפי אמונה כי "צריך", ולכן כי
"אפשר" - הם אבותינו.

חלומם הוא שכתב את סיפור ביתנו, סיפור המקום שהוא אנחנו, הוא שבנה את קן
תפילותינו, את החיק בו אנחנו מניחים ראשנו לעת שיר ולעת דמע.

וכאשר נולדת בית-השיטה מחדש להיות בחירת כל הבוחרים בה להיות ביתם היא
כמו אומרת לחולמיה הראשונים: ראו, כי לא לשווא עמלכם. ראו איך אביב חדש
בא אל ביתכם לחדש ימיו.

שסותמנות מגמות חיוביות

יחיאל שמשוני, יו"ר מועצת המנהלים

"תכלה שנה וקללותיה – תחל שנה וברכותיה" - משפט זה הינו ניב ידוע ומקובל
בקהילות ישראל דורות רבים. בחרתי בו מפני שהוא מבטא באופן תמציתי ואמיתי את
גרעין המשאלה שאני חש בחוצות בית-השיטה.

אולי אפילו נכון לומר במקרה שלנו:

"תכלינה שנים וקללותיהן - תחל שנה וברכותיה".

אולם יש להדגיש כי התהליך בראש-השנה הוא, ש"כל באי עולם עוברים לפנינו כבני
מרון", והיסוד של עניין זה הוא שמה שעומד להתרחש בשנה הבאה, הברכות שאנו
מתפללים להגשמתן, כל אלה תלויים בנו, בכל אחד ואחד כיחיד, ובכלל הציבור.
יש מקום, בהזדמנות זו של פתחה של שנה חדשה, להאמין שזהו גם פתח של תקווה
ובסיס לשיפור. נראה לי שניכרים גם סממנים של כמה מגמות חיוביות. אני חש שיש
בציבור נכונות ואמביציות חיוביות, ואלה דברים חשובים ומשמעותיים ביותר.

מן הארכיון: "הקול" עלון בית-השיטה

נטעו, ואנו האימהות עמדנו ובזרועותינו הילדים, על ראשיהם זרי פרחי ציפורן רעננים. עיניהם פקוחות לרווחה בתימהון ותהייה על התכונה מסביב. הם לא ידעו ולא הבינו מאומה.

וגדלו – יבינו.
נטפח ונגדל את אלה גם אלה, למען יכו שורש בקרקע וייתמרו מעלה מעלה.
תקווה שריג

21.12.1951

6"5 שנים לבית-השיטה

שלב-שלב עלינו בדרכנו לבניין הבית הזה: בראשית גמלו המאוויים להתיישבות, וסוף-סוף סלדו אף בני הנעורים מהרומנטיקה של החורשות, ההזיה על ערסלים והטבילות במעיין. כל אלה נסכו רוח של חוסר מעש, של הלכי נפש ליריים עקרים. הכול רצו במעשה, ביצירת 'ש' חדש, בחריגה מן הנוף המוצל - אל המרחב הפתוח, העירום. החלומות של ה'ש' שונים ומרובי-פנים: האדמות במזרח-דרום בפתח העמק בית שאן או האדמות במזרח-צפון שאטה. מועצת ההסתדרות החליטה על עלייתנו המיידית על 3,200 דונם בשטה. הוכרנו כגוף התיישבותי, ועתה עלינו להגשים את המעשים!!

24.11.1936

באי נצא...

מראשית העונה ירדו בעין-חרוד (למטה) 124,2 מ"מ גשם, ובבית-השיטה קרוב ל-100 מ"מ. הגשם מצא אותנו, בשני יישובינו, בלתי מוכנים: עשרות חברים - בלי נעליים, הסנדלר היחיד אינו מספיק את העבודה. ואין לדבר על הצדקה, כי את אשר עושים עתה אפשר היה לעשות לפני חודש... בעין-חרוד רבים הצריפים והאוהלים שאינם עומדים בפני הגשם, והחברים צריכים להיות כמו **הכרול** **אין כה'לן** בשעתו: לכוון עצמם ואת מיטותיהם בין הטיפות.

בבית-השיטה המצב עוד יותר גרוע: הדיר לא הוכן, וההמלטות החלו. לכן היה צורך להקים מחדש את הדיר הישן בבית השיח, ובינתיים הוולדות הרכות מתות. את הבניין יש לפנות מהר, כי הוא נחוץ לבית הילדים. הבוץ הגדול מקשה על הקשר בין עי"ח לביה"ש. את הלחם שלנו אנו אופים בעי"ח, ואספקת הלחם לשת הנקודות קשה מאוד.

12.1.1938

כן וכן

היום נטענו דקלים לרן (שריג) ולדן (ארגוב). מלאה שנתם הראשונה. בשבת בערב, עם דמדומים, יצאנו לחורשה הצעירה צפונית מערבית למחנה. האבות

ברכה לבית-השיטה לשנה החדשה - תש"ע

יהודית פלד

כן, זה הזמן. זו העונה שבה אפשר לחוש כי משהו השתנה. אנחנו שרים "רוחות מנשבות, נודדות ציפורים, הולכים ובאים הימים הקרים..." ומרגישים שגם אם אתה ציניקן, "בכל-זאת משהו צובט בלב" ... כי באמת, איך אפשר להישאר אדיש נוכח קבלת הפנים המלטפת של השחר, איך אפשר להתעלם מתנועת העננים המשחקים מחבואים

עם השמש, ואיך אפשר שלא להתפעל מהחצב הפורץ פתאום משום מקום, מלמד אותנו מהי כוחה של התחדשות, ומנחם בבשורתו הלבנה, שהמתנה בדריכות למעט לחות.

התפאורה הסתווית מאפשרת להפנות את הפנים אל הפנים, לשאול ולחשוב, איפה אני נמצא בדרך הנפקחת לאורך, מה עשיתי בזמני ומה לא, לאן אני הולך, ועם מי? מה נתתי לסובבי, ומה יצרתי בידיי? שאלות עד בלי די...

ובית-השיטה שעל מורדות הגבעה, כמו שכתבה דורית - הומה ומזמזמת, כמו כוורת. יש בה דבש, ויש גם עוקץ. העוקץ באדמה הסדוקה ובחיפוש הבלתי נלאה אחר מקורות פרנסה... והדבש ניכר בבנים החוזרים לבנות כאן ביתם בתוך 'הקו הכחול' ובמעגל היותר גדול - בהרחבה, בגני-הילדים המתמלאים, ובדרכים השוקקות עגלות ומנשאים... הרגשה שהנה באים ימים חדשים...

ויש גם קורטוב של דבש באנשים הטובים באמצע הדרך - המתנדבים לפעילות קהילתית, היוצאים בלי שנתבקשו לגיוס שבת לשיפור פני החצר, וגם אלה המעניקים פשוט חיוך כשמעט לחוץ...

בפתח השנה החדשה, נתפלל ונייחל עם כל עם ישראל - להשבתו של **גלעד שליט** לביתו ומשפחתו!

נעשה אנו, כל אחד בפנינתנו, מעשים קטנים שירפדו את הימים וירככו את סבך האלימות הגואה סביבנו. שהרי מה פשוט יותר ממבט אוהב, לטיפה רכה, פתיחת דלת ביתך, או חיבוק חם לאיש שלצידך....

לסיום נאחל לכולנו את ברכתה היפה של תקווה שריג:

שתבוא שנתנו שלום וימינו חיים,

שישאו עצינו פריים ושדותינו ירוו מים,

יהמה ביתנו אדם וצעדנו איתן.

130 איש נכחו בתפילות יום הכיפורים בבית-הכנסת המאולתר בבית-השיטה

משה פלד

ביום הכיפורים נכחו בבית הכנסת המאולתר שלנו 130 חברים ותושבים. נוכחות זו המדברת בעד עצמה. זו הייתה התרוממות-רוח וטעם של עוד... הצוות יסיים את תהליך ההכנות במטרה להגיע למשכן קבע. נדמה לי שלאחר יום הכיפורים והנוכחות הגדולה בתפילות מחליש את הוויכוח בצורך בבית-כנסת. נותרו רק נושאים תוכניים וטכניים, עליהם יש לחשוב היטב בצוות שלקח על עצמו בהתנדבות משימה חשובה זו. ותודה לעדינה לוי. שנה טובה לכולנו!

רוצה להודות בהתרגשות

עדינה לוי

מתוך מחזור הנעילה: "מה נאמר לפניך יושב במרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים, הלא הנסתרות והנגלות אתה יודע. מה אנחנו, מה חיינו, מה חסדינו, מה כוחנו, מה גבורתנו". ישבתי בבית-הכנסת בבית-השיטה ודמעות של התרגשות ושמחה שטפו את פניי. ראיתי חברים וחברות נוספים מוחים דמעה...

כשהכנתי את המקום ידעתי בוודאות שחברים יבואו לתפילות, אבל לא ציפיתי לנהירה כה גדולה... מסתבר שלכולנו שורשים יהודיים עמוקים, זיכרונות מהבית, ורצון להיות יחד בפשטות ביום הקדוש הזה.

אני רוצה להודות לדוב שלי שעודד ועזר. תודה מיוחדת למשה פלד עמוד התווך, שעזר, ומיתן וייעץ - יד ביד הלכנו. לאבי גדעון, לרוני ושונה - אימהות המקום, לעמרם שבסוף חיבר את המזגן, לישראל שגיא, לבתיה מלמד, למירה לוגר ולכל מי שעזר לקיים את מצוות תפילת

אני מאחלת לכולנו בריאות, חוזק, והרבה א-ה-ב-ה-!

צוות אתר בית-השיטה:

אנשי השנה - תש"ע

אנשי השנה של שנת תש"ע הם: צוות אתר האינטרנט של בית השיטה – חגי בן-גוריון, שלמה אוחיון, מיכל אלבלק וחיים בניאן. בשקט-בשקט, בחריצות ובהתמדה, הקים הצוות המסור הזה אתר אינטרנט לתפארת, אתר שוקק חיים ותכנים. באתר שפע מופלא של חומרים: בית השיטה מיום הקמתה, ועד ההווה והעתיד. נופים, ענפים, חברים וילדים, מהמתרחש יום-יום בבית השיטה ועד לזכר מי שהיו כאן ואינם, ועדיין הם בזיכרונו. בתמונות, מפות, מסמכים ותיאורים – במאות נושאים ותחומי עניין מגוונים, פונה האתר לכל מי שמחפש מידע עכשווי ומעודכן על בית-השיטה והמתרחש בה, וגם אל שוחרי ההיסטוריה, ההווי המקומי והנוסטלגיה. הצוות המסור משקיע שעות רבות מזמנו בהעשרה ועדכון יום-יומי של האתר. בזכותם הופכת בית השיטה "הוירטואלית" למקום שוקק חיים, צבעים ורעיונות מקוריים. אלפי אנשים, מכל רחבי העולם, פוקדים את האתר, וזאת כנראה רק ההתחלה. על היוזמה, היצירתיות, ההתמדה, ועל החלון שנפתח אלינו בזכותכם אל כל מקום בעולם, בית-השיטה מעניקה לכם את תודתה ואת אות ההוקרה: **אתם אנשי השנה שלנו!**

תגובה על

האתר

שלום חגי ושנה טובה! בהתרגשות גדולה עד דמעות ישבתי אתמול מרותקת לאתר "בית-השיטה". אני גאה בבית הזה, שיש בו אנשים המוכנים להשקיע מעל ומעבר בשביל המקום הזה, במקצוענות, ברגישות, ובאהבה. הספקתי אתמול לעיין בו ברפרוף, וכבר התרגשתי ודמעת, (לא ידעתי שנכתב שיר על אמא שלי...). אני מבינה שאצטרך פשוט לקחת יום ולהקדישו לעיון באתר.

שנה טובה לך ולכל בני המשפחה,

פנינה פלד

שנה לאתר בית-השיטה

חגי בן-גוריון

נבחרים מעברנו, ונקווה שיתמלא בשנים הבאות

בעוד סיפורים ואירועים היסטוריים, שלחלק מאיתנו הם גם ההווה והעתיד. אנו מקווים להעלות פרק נוסף מדי חודש, ונשמח לקבל תגובות וביקורת, וגם בקשות להמשך.

אני רוצה להודות לדינה ארם, דינה דושו, עדנה הדר, אלינור צפרי, וטובה טל - אשר על ההדפסה. לסמדר גלבוע וסטודיו פרח על העיצוב, הסגנון והעריכה בראשית הדרך, למיכל אלבלק על העריכה הגראפית של דפי התוכן, לחיים בניאן על הצילום והסריקות שבלעדיהם האתר לא מתקיים. לאפרת שלם על העדכונים השוטפים והיומן, לשלמה אוחיון על הידע העצום בתחום הקול והווידיאו וקליטת התוכנה הענקית מ"סלומון", לתמר אדר וחנה סלע שעל הארכיון, לעזריה ושורי שחוכמתם וזיכרונם לא יסולא בפז, וכמובן, לעמיחי והצוות שנתנו כתף ועודדו לאורך כל הדרך. האתר הוקם מתרומת "אוסם".

אני מזמין את אלה שעדיין לא נכנסו, לגלוש בין ערוגות גינותינו וליהנות מהשפע האדיר המוצע. חג שמח!

החודש, לפני שנה, העלנו לאוויר את אתר האינטרנט שלנו כשי לחג ה-80. ההחלטה להקים את האתר ע"י המזכירות והצוות שהוקם למטרה זו, הייתה בעיניי אחת ההחלטות החשובות שנעשו למען הדורות הבאים, והיא שווה בחשיבותה להקמת השכונה הקהילתית. כלפי פנים הדבר אינו מורגש בעוצמתו, אך כלפי כל אלה שאינם בבית-השיטה, אך ליבם איתנו - קרובים, עוזבים, מעורבים, דואגים ומתעניינים - יש לה חשיבות רגשית והיסטורית עצומה! בניגוד למה שחשבו בתחילה, כשראו בכך משימה גראפית עיצובית בלבד ולא משימה של תוכן והתמדה, הקמת אתר פעיל היא משימה שרק מתחילה עם ההקמה.

באתר שישה אזורים עצמאיים: יזכור, היסטוריה, מידע שימושי, טלמשק, עסקים, קול ותמונה. דחסנו עבודה של שנתיים ל-3 חודשים מאומצים, והאתר עלה בדיוק בתשרי תשס"ט.

עליית כל פרק היא משימה מאומצת של אנשים רבים: הדפסה, צילום וסריקה, בחירת תוכן בארכיון, עריכה גראפית, והמרת קבצי אודיו ווידאו לתוכנת האתר. רק בעזרת צוות מסור ומתנדב הדבר אפשרי.

באתר היום למעלה מ-1,000 עמודי תוכן, תמונה וצליל, וכל אדם יכול למצוא בו את מבוקשו. אתר "היזכור" מרגש ומכובד יותר מכל מה שראיתי בקיבוצים אחרים, ובו 500 עמודי זיכרון ותמונות של נפטרינו. אתר "ההיסטוריה" מכיל פרקים

תנחומים

לשלומית שרון

במות אהובה פוקס

(אשת אביה) בנען

אהובה מסרה

את גופה למדע

ואלה תינוקות שנת תשס"ט

פרט ל-4- כולם דור רביעי שלנו בביה"ש:

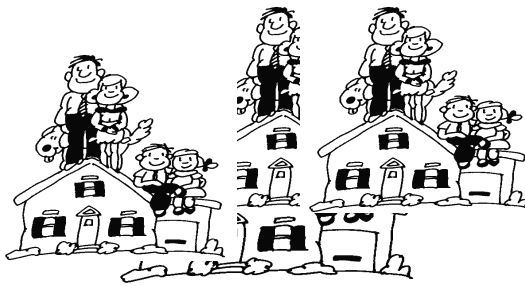
ילדי כיתה א' תש"ע

1. יובל זמיר
2. שחר אריאל
3. דניאל קליחובסקי
4. שקד יעקובי
5. נועה אגוזי
6. אדם זס
7. סיוון גפני
8. ארי אפרים
9. יובל פיאטקה
10. ליאור וולדמן
11. ספיר סוויסה
12. רני גולן
13. אייר שטיין
14. ליהי שרון
15. נוף אהרון

1. ירדן – בתם של חן ולירן וינקור
2. איתמר – בנם של עינת וסער
3. אורי – בנם של עירית וצור אדר
4. נגה – בתם של דיתה ורועי שרגא-זכרי
5. שיר – בתם של יעל ותמיר פיאטקה
6. עומר – בנם של עפרה ועופר שפר
7. ליה – בתם של לימור וסטיב שריקה
8. נועם – בנם של ליאת ומיכה גלעד
9. איליי אורי – בנה של כינרת
10. רעות – בתם של הילה ונווה שרון
11. מאיה – בתם של אירית ושון פנטונג
12. איילה – בתם של אירית ושון פנטונג
13. אלי – בתם של ענבר וניב בצלאל
14. עלמא – בתם של יערית וגל גרזי
15. נגה – בתם של לילך ומיקי סביר
16. איתמר – בנם של מרב ודודתן פרג
17. איתי – בנם של שולי ויניב ברוך
18. מיקה – בתם של רן ועדי סיוון
19. עדי-אל – בנם של משה ומיכל שבתאי
20. יוני – בנם של רווית וגיא פז

ברכות
חמות
לכל בעלי
השמחה!

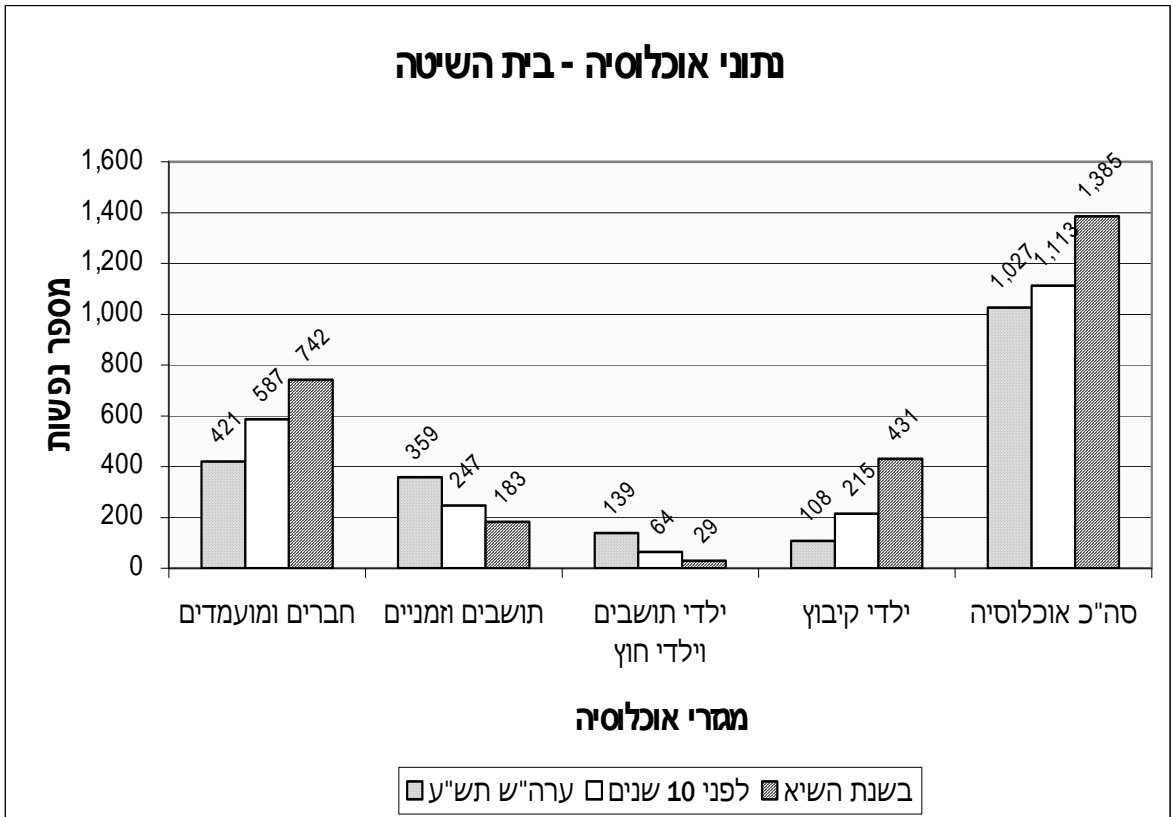
נתוני אוכלוסיית בית-השיטה תש"ע

עדה שת"ע

מס' תאריך	פרוט	חברים במועצות	תושבים וזמניים	ילדי תושבים וילדי חוץ	ילדי קיבוץ	סה"כ אוכלוסיה
1 31/8/09	עדה שת"ע	421	359	139	108	1,027
2 31/12/99	לפני 10 שנים	587	247	64	215	1,113
3 31/12/85	בשנת השיא	742	183	29	431	1,385

נתוני אוכלוסיה - בית השיטה

חישובו ערכו : נתנאל וחגי

בית-השיטה של פעם -- זיכרונות מימים רחוקים...

ועוד: המקלחת הגדולה. מצטרפת לאבא למקלחת היומית שלו. המקלחת מלאה אדים והרבה גבות של 'אבאים' מכוסים קצף של סבון כביסה, והמים שיצרו

שלוליות לבנות, וכולי נפעמת מרעש המים הניתזים, מדיבורי הגברים, מהשירה העולה עד לב-השמים ומהאווירה הגברית כל-כך...

רחלה צפרוני:

זיכרונותיי מביתי בית-השיטה מחזירים אותי תמיד להרבה טוב: סנדלים פעם בשנה (עם בוא האביב), נעליים ומגפיים פעם בשנה (עם בוא הסתיו), צ'פס בבוקר כשאימא שומרת לילה. משפחה גדולה, המון "אחים" ו"אחיות" בלינה המשותפת, ו"חופש שינה" פרוע ובלתי-מרוסן. הליכה בצהריים שטופי שמש לשדות החמציצים בוואדי של שכונת "בתי האבן", או שיטוט בשבילי הקיבוץ הקסומים והנעלמים...

והיו מעשי קונדס כמו "איסוף" פירות מעצי החברים המאוכזבים וטיולי שלוליות (כשאני בין הראשונים בכל דריכה), מהן נשקפה תמונה של שמים כחולים וענני נוצה מציתי דמיון... והיה בוקר, הרבה בוקר, כיך הדמיון הטובה עלינו לבדיקת עמידות המגפיים. וערבי חג שהציפו ריגושים שלא ידעת את נפשך. הייתה ילדות מאושרת! תודה גדולה לבית הזה על כל שניתן, וחג שמח, בתקווה לימים יפים וטובים.

אכרת אפה:

זכרון סוכרת:

אני נזכר בתקופה שלא הייתה בריכת שחייה בבית-השיטה, ואנחנו, חבורה של בנים, מתגנבים לבריכת "מי לילה" (היום אגם תחתית) לשחות במי הבוקר. שיחקנו ב"תופסת בוקר" והיינו מאושרים. את הבריכה עטפה שורת הרדופים, כך שלא ראו אותנו. כשיצאנו, פתחנו איזה ברז ונשטפנו. אחר-כך הופיעו הפרונקלים...

דבורה נבו:

כילדה, אהבתי את "הלינה המשותפת" בבית הכולל. בימי החום היינו מעבירים את המזרונים שלנו לגג וישנים כל הלילה בחוץ. אהבתי גם את ארוחות הארבע בצריף השוודי בבית הספר, שכללו תה ולחם עם ריבה. זה היה כיף.

כונני יוניש:

זוכרת את הדשא הגדול (מדרום לחדר-האוכל), מקום מפגש לבילוי אחה"צ עם ההורים: משחקי "שומרי הדגל", "תופסת", ו"אחת שתיים שלוש דג-מלוח". זוכרת את היחד, השמחה וקולות המשחק. זיכרון נוסף: פותחת את דלת הצריף שלנו ובפתח מחכה לי קורקינט עשוי לתפארה, מעשה ידיו של אבי, מתנה ליום ההולדת. וכבר אני טסה עליו בשיירה עם עוד ילדים בשביל "לילה-טוב", וכולי חיוך וגאווה.

זה היה בכיתה ד' או ה'. גרנו אז בבית ההולנדי. קבוצת 'נרקיס' גרה ב'בית-הפיקוס'. לילה אחד התגנבנו לשם במטרה לצבוע אותם במשחת-שיניים. ואז, בשיא הפעילות, שמענו את קול צעדי שומרת הלילה מתקרבים... כולם הספיקו לברוח, חוץ ממני. נכנסתי מתחת לאחת המיטות ורעדתי מפחד... התלבטתי קשות אם לצאת ולהזהות, או להישאר במסתור. כאשר נכנסה השומרת מרים כהן עם הפנס המאיים, קפצתי מולה והזדהיתי: "זו אני!" אמרתי בתקווה שתסלח. אך על-המקום חטפתי "פליק-יקי" כזה, וטסתי מהר החוצה לחבר'ה.

נצמי פלכר:

כל לילה אלי ואני היינו הולכים עם שמיכות פוך לישון בגן של אחד הילדים. לא היו אז שמיכות ולא מזרונים, והיינו צריכים להביאם מהחדר. כך, מדי לילה, היינו נסחבים עם השמיכות למעלה... וישנים כל לילה בבית אחר. זה גם היה עצוב וגם מצחיק...

טידי ונוקי סרון:

נוקי: אהבתי את גיוסי החברים לבניית המתבן, כאשר הבחורים עבדו בפירוק חבילות קש עד השעות הקטנות, והבחורות הכינו ארוחת-לילה מפנקת לחוזרים מהשדה. זו הייתה הרגשה נפלאה...

גידי: אני זוכר את יום הבר-מצווה שלי. כולם אז הכירו את כולם, ולמרות זאת הייתי מופתע ונפעם מזה שכל חבר וחברה שעברו על-ידי אמרו לי 'מזל טוב'. הרגשתי מלך ליום אחד. יום אחד – מלך!

זכורות לי הנסיעות "להשכבה" במשאית "הספניה" של אבא, כאשר יהודה ואני עומדים של המדרגה בחוץ ומחזיקים בידינו הקטנות חזק-חזק את דפנות החלון. בהביטי פנימה ראיתי את אורות השעונים כמו כוכבים נוצצים, מזהירים את פניו השקטות והרציניות של אבא שנשא בגאוה ובביטחון את "סחורתו" בשבילי המחנה.

ח'י פ.ד.:

יום שישי תמיד היה היום המרשים ביותר כחויית ילדות. עשיית העוגות בגן, הדלקת הנרות, החולצה הלבנה איתה הלכנו לחדר - כל אלה היו חוויה שנחרטה. אך מעל הכול, חווית ההכנות וארוחת ליל-שבת בחדר-האוכל היו שיא הריגוש, המתח, והצורך להתכונן בקפידה.

כהורה בתקופת 'ההגשה העצמית', וגם לפני, ההליכה המשותפת עם הילדים לחדר-האוכל - 'מגונדרים', מסוקרנים ומעט נבוכים לפני דלת הכניסה, הפגישה עם 'פינת השבוע', המבט החטוף והמודאג למציאת שולחן פנוי לכל המשפחה, בהמתנה לעגלת המרק ובחירת המנה לכל הרצונות - היו מבחן שלעולם לא מש מזיכרוני.

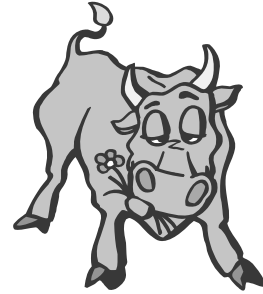
'ההגשה העצמית' הביאה ניחוחות חדשים: התירס, השניצל, העוף, האורז, והצורך להתנהג כראוי - כל אלה היו יום השישי שלי ושלנו. ובערב, 'שיטים שבעל-פה', או הפגישה על כוס תה עם סבא וסבתא, היו טעם ששייך כולו לקיבוץ שהיום כבר איננו.

דפיה סלז:

איילן כהן

הטוב של פעם הוא הנעורים והגאווה על המקום והמיקום. האם שגיתי שלא זיהיתי אז שהאטום הוא היסוד החזק ביותר? אלמלא עץ הילדות שלי גם אני הייתי מרחיק מזמן. והאם הדמיון איננו סוג של חרדה? האם שכחה אינה צורה מסוכנת של הזיכרון? אני שואל אותכם כי הרחקתי הרבה מעבר לעתיד...

צ'וּעִיָּא:

זכורות לי התורנויות של אבא בהאבסת הפרות ברפת ואני יושב איתו על הטרקטור (הייתי בן 5-6). זכורה לי עליית ילדי כיתתנו 'מורן' לכיתה א' על כתפי בני כיתת 'אשל', ואיך מיד אחרי הטקס עלינו לכיתה בכוללת ב' עם מורתנו יהודית רויטמן והמטפלות לאה דורי ויפעת שטרן. זוכר היטב את שמעון דגני ז"ל כשהיה מקבץ סביבו ילדים ומספר להם על הגמד שיש לו בתוך שעון היד....

אברהם ארז:

בשנת 1962 הגענו קבוצה של בני-נוער מבני-ברק - פרדס-כץ. הצטרפנו לקבוצת 'ארז' כילדי-חוג. בחופש הגדול, לפני תחילת הלימודים, הזמינו את כל הקבוצה ל"בחינות כניסה".

באותו יום החברה מ'ארז' לקחו אותנו, כל אחד ל"חדר" שלו. יפתח הזמין אותי

לחדר של ציפורה ובנימין גלעד ז"ל ונהיית "ילד חוג" שלהם. באותו ערב פגשתי את יוחי גלעד שסיפר לי שלמחרת הוא יוצא עם הבקר למרעה, על סוסים. כמובן, שלמחרת יצאנו יחד למרעה, והבחינה נשכחה לגמרי... ועוד זיכרון: בתחילת שנת הלימודים נסענו, כל הכיתה, בטרקטור ועגלה ל"כאוכב" (כוכב הירדן). כשצפינו על עמק-הירדן בני לוין שאל את הקבוצה מבני-ברק: "מה דעתכם שבשבוע הבא ניקח טרקטור ועגלה וניסע להרי-הגלעד?", על-המקום הסכמנו!!

צריך להבין שהידע שלנו בגיאולוגיה לא היה ממוקד בשכבות האיאוקן, הקנומן, וגם לא בקרטיקון העליון והתחתון... הידע שלנו, החברה מפרדס-כץ, היה בגבעות השכונה, באצטדיון רמת-גן, כאשר המסלול הפופולארי היה אל "הקיוסק של בוריס", שם היינו קונים קרטיבים צי-מנטה, צי-לימון. בגלל היציאות הרבות למרעה עם הסוסים, כאשר למדתי בבית-הספר לקציני-ים בעכו לדרגות קצונה גבוהות, הייתי צריך להשקיע בכיתה פי שלוש מכל אחד אחר. בסופו של דבר התחתנתי עם דוקטורית....

כרמית מלרתי-אלנר

מדידת הסנדלים השנתית ב'מקלט ההנעלה' בפסח, זכורה לי כחוויה נעימה. טופפנו ברגלים קטנות, יחפות, במדרגות חשוכות המובילות למחסן. הריח והקרירות המיוחדים, הפגישה עם שולה ונורית שנתנו לכל ילד הרבה תשומת-לב, עשתה לי חג ושיר בלב!

* בקשה *

בערב יום הזיכרון קיימים נכסי צאן ברזל שיש להשאירם לכל הדורות. מדובר בקטע המרגש שכתבה הדסה "פני חבריי" שהשיער סומר לי כאשר הוא מושמע. בעיניי הוא משול ל"כל נדרי". הייתי מצפה

בתקשורת

לסוחר וסיבה למסיבה. דעתי גם לא נוחה
מכך שהדבר בעל הערך הזה הופך מדד

לתגמול. זהו רק אחד המרכיבים במכלול
הערכים וההישגים שראוי למוסד חינוכי
להתהדר בהם.

- מה אתה מחשיב יותר - 'שיאני גיוס'
או 'שיאני בגרות'?

שניהם חשובים, אבל חשובים מהם אותם
בתי-ספר שהם שיאנים במה שאינו בר-
מדידה: חינוך לרגישות אנושית,
למעורבות חברתית, לרוחב אופקים,
ולעושר תרבותי אינטלקטואלי של
בוגריהם.

קטעים מתוך כתבות שהתפרסמו ב"ידיעות
הקיבוץ" בשבועות האחרונים.

אופטימי חסר תקנה

דיצי בן-מאיר (83), עכשיו כפנסיונר -
עולמו מלא. הוא לומד כל מה שאפשר.
מדי יום הוא צועד 3-4 ק"מ עם ברך
דפוקה וכואבת, ואומר לעצמו: 'דיצי, זה
לא כואב'. הוא מרבה לטייל ולצלם בארץ
ובעולם, לבקר את הילדים והנכדים, ואין
לו רגע דל. גם כשאין סיבה הוא אופטימי,
מקווה לטוב ומחייך. "לפני 5 שנים,
כשהקיבוץ היה על הקרשים וכולם אמרו
שהעסק מתפרק, אמרתי: "חבר'ה, תראו
שעוד יהיה טוב. ובאמת היום הקיבוץ
מלא ילדים ויש חיים. אני מקבל את שלי
מהביטוח הלאומי ומהפנסיה, רבע מזה
הולך לקהילה, ומה שנשאר - מספיק לי..."

'קרבי' זה אף

המחזק ה'חי'ף

יוסי אסף

יש לי תחושת אי-נוחות לנוכח ההוא-הא
התקשורתי סביב בתי-הספר המחזיקים
בשיאי הגיוס ליחידות קרביות. גם כשאני
מאוד מחשיב ומעריך משהו - ואני מחשיב
ומעריך את הגיוס לצה"ל ויש לי יחס
מסויג למוסדות, חינוך שהגיוס בהם דל,
כי הוא מעיד על ליקוי בהווה החינוכית -
אינני אוהב שהופכים אותו מטבע עובר

מזל טוב

לעמיחי ירחי

להולדת הנכד - אורי

בן להדס ויונתן ירחי

בגבעת שמואל

ברכות לבביות לכל המשפחה

מזל טוב

למירה ושמוליק לוגר

להולדת הנכד ה-18 תמוז

בן לעדי ועידן ביגור.

שאר נכדיה של שמוליק ומירה:

זיו, יובל, ים, נועה, אלון, איתמר,

יונתן, מרים, דבורה, שפרה, יהודה,

רבקה, משה, רימון, אסיף, קמה,

תמוז, תינוק חדש עוד בלי שם

ועידן אסף כדור

ענת תש"ז:

האומנם הכול צפוי ? האומנם הרשות נתונה ?

שורי מיינרט

אביא ציטוט מדברי 'אובד עצות' גיבור סיפורו של ברנר 'מכאן ומכאן'.

"וזהי צוואתי האישית: החיים רעים, אבל תמיד סודיים... המוות רע. העולם מסוכסך, אבל גם מגוון, ולפעמים יפה. האדם אומלל, אבל יש והוא גם נהדר. לעם ישראל מצד חוקי ההיגיון - אין עתיד. צריך בכל-זאת לעבוד. כל זמן שנשמתך בך, יש מעשים נשגבים, ויש רגעים מרוממים. תחי העבודה העברית האנושית!"

סיפור זה נכתב ב-1911, זמן קצר אחרי עלייתו ארצה. סגנון הכתיבה שואף לריאליזם טוטלי, לאמירת האמת הארץ-ישראלית כפי שהוא חווה אותה בזמן הכתיבה, מבלי לייפות ולעגל את תמונת החיים, מבלי לפחד מ"מה יגידו" על ההשפעה "הרעה" על עתיד הציונות, כדברי מתנגדיו.

הקורא נוגע בפיסות-החיים של הגיבורים, בחיי היום-יום שלהם. מביט בחיי הפועל היהודי העולה ארצה, ורוצה לשנות את אורח חייו של עמו על-ידי בחירתו להיות פועל. כתיבתו מבטאה חיים של כאב, של היות היהודי נושא עימו מורשת אלפי שנות תרבות, שהוא כופר בה לא מעט, אבל פועל להמשכיותה. הוא עמוס זיכרונות של היהודי, שחייו היו תלויים לו מנגד ומאבקי קיומו היום-יומיים, היו קשים מנשוא... אבל, כתיבתו את המציאות, מייִלדת גם את הפלא

בזכות הופעת "שיטים" לכ"ה תשרי, (אף-על-פי-כן ולמרות הכול), ניתנה לי האפשרות לכתוב על חוויה חזקה שחוויתי לאחרונה: פגישה מחודשת עם הסופר והאדם יוסף-חיים ברנר בקריאת הביוגרפיה שכתבה אניטה שפירא.

ככל שחיינו נפרשו לפניי בספר, מצאתי את עצמי ממוקמת בעכשיו, בהווה שלי, דנה עם עצמי בשאלות אקטואליות, רוצה לפגוש "מישהו" להתחלק איתו בתגובות, בבעיות העומדות ברומו של עולמנו מהפרספקטיבה שברנר פותח בפנינו, ועודני תרה אחרי שותפים להתפעלות מהאישיות החד-פעמית "הברנרית"...

אמנם חלק מהאמירות שלו הפכו לנכסי צאן ברזל בזמנים שונים בקורות חייו בארץ, והם קיימים בתודעתי, (בתודעתנו?), אבל משמעות המשפטים הלכה והעמיקה בי עם קריאת כל דף נוסף בסיפור חייו וכתבתו.

הייתי רוצה להקביל את פניהם של אלה
השואבים מאוצרות כוחות הרוח והנפש של
אלפי שנות העם הזה, אבל גם של עמים
אחרים, והם קיימים!

הייתי רוצה להיות בעלת יכולת לקומם רבים
נגד העומדים בראש תעשיות הרמאות
וסוגדים לצבירת הון ועושר, שאף אלה
מ"אוצרות" הקיימים בתוכנו. כי צריך לעבוד,
לכאוב, לתקן, לבוא לקראת, לראות ולא
לכסות עוולות, לא לעמוד מנגד.

ובית השיטה? היא זקוקה להרבה "אף-על-פי-
כן"! לעידוד אלה שיכולים להביא שמחה
ושאר-רות, לחיזוקם של אלה העובדים וגם
עושים למען הסולידאריות, למרות המצב
הכלכלי הקשה, לתמיכה בבעלי התפקידים
שבחרנו ועוד נבחר.

ולסיום, הנה שוב ציטוט מאותו סיפור:

**"על משמרתם עמדו. על משמרת החיים
עמדו הזקן והילד, נעטרי-הקוצים. החמה
זרחה כמו לפני הגשם. ההוויה הייתה
הוויית קוצים. כל החשבון עוד לא נגמר."
אולי נוכל, אנחנו, להוסיף פרחים צבעוניים
לשדה הקוצים השורף? אולי הרשות נתונה
בידינו?!**

שנה טובה וחג שמח!

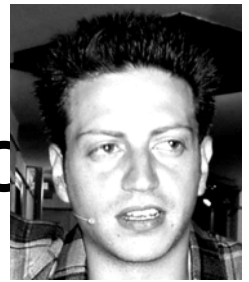
תודה לאפרת שקיבלה על עצמה לערוך
בהתנדבות את היומן!

הסופר והאישי, שאין להפריד ביניהם,
נוגעים בי. דרכו אני חווה באינטנסיביות
את המציאות שלנו הכואבת והמורכבת,
שאני, אנו, חיים בה. אמנם המציאות של
היום הרבה יותר עשירה, קל לחיותה
וקשה לקבלה, רחבה ורבת-פנים, אבל
דווקא בגלל זה חסר בה האיש בעל
היכולת להבחנת העיקר, שדבריו נשמעים.
איש שליבו ופיו שווים, שיש לו כוח
השפעה על סביבתו, מעורר אמון על-ידי
התנהגותו, המסתפק במועט, איש בעל
העזה לאמירת האמת, בעל ביטוי חזק,
כנה, שלא מכסה על חולשותיו שלו. הוא
לא קנאי לשום אידיאולוגיה, איש המשמש
כתובת אמת לעזרה בשעת הצורך.

במציאות של ישראל, של מלחמות אין-
ספור, של שכול, והדילמות שהן מעמידות
לפנינו (מציאות שברנר ניבא אותה והיה
קרובן לה), במציאות של מאבק על ערך
וקדושת החיים, של הצורך לא להשמיט
את דגל הסולידאריות בין בני-אדם באשר
הם - אני פתוחה לספוג את דבריו, הם
משפיעים עלי...

הייתי רוצה לשאוב מ'האף-על-פי-כן' את
הכוח לנתינת היד לאלה שעושים למען
אחוה אנושית - ויש רבים כאלה, בתוך
בית-השיטה ומחוצה לה!

כאן טמונה הזהות שלי

שיחה עם גומא שריג

"הבימה". ובין לבין הופיע ב"מרי לו" (500 פעמים), ב"כבש ה-16", ב"אנה פרנק", וב"הם יורים גם ביונים".

מחזה שלישי שכתב עם יוני הוא "איוב, חלוק נחל והפיל", שהוא גרסה מעובדת לספרו של יורם קניוק, שאף זכה בפרס ב"תיאטרון נטר".

- **מותר לי לעשן אצלך?** הוא שואל על קצות האצבעות? הגשתי לו מאפרה, מכסה של צנצנת.

- **אז, בוא נמשיך: איך אתה מתרשם מבית-השיטה של היום, האם היא שונה בעיניך?**

גומא (חושב): "אני מבחין בשינויים הדמוגרפים והערכיים. אני רואה אנשים שקשה להם. מצד שני, בהבדל מקיבוצים אחרים, אני שמח לראות, שהקהילה כאן חיה ובוועטת. יש תחושה שבית-השיטה צלחה את המעבר. בעשור האחרון, "עשור ההפרטות", הפגיעה הייתה לא רק בקיבוצים, זו הייתה פגיעה ארצית, עולמית. נכנסנו לעידן אחר ומה שאתמול נחשב בעיני רבים ל"אליטה", כבר לא נחשב יותר, אולי רק ע"י מיעוט קטן. הקיבוצים שהרוויחו ביושר את מקומם כמובילי דרך, מוצאים עצמם מושמצים בתקשורת על לא עוול בכפם. ישראל עשתה צעד גדול לכיוון הקפיטליזם, הנאו-ליברליות, כסף לפני רווחה. בית-השיטה נמצאת באמצע כקורבן של המצב. בעצם, כולנו קורבנות. הערכים

הוא נולד בתל-אביב, למד משחק ב"תלמה ילין", שירת בתיאטרון צה"ל ומשחק היום בתיאטרון "הבימה", ולמרות זאת, הוא מרגיש שבית-השיטה היא ביתו השני. זהו **גומא שריג** בנם של **רותי וצחקי שריג**, במאי המופע שלנו "כוורת קצת אחרת". חוץ מכל אלה, הוא פשוט חמוד ברמות, אדיב, נדיב, מחייך, מתחשב, אחד כזה שכיף להיות לידו.

השכול מוכר לו מאוד. יוסף, דודו (אותו הוא מעריץ) נהרג במלחמת יום הכיפורים בקרבות רמת-הגולן, ובעלה הראשון של אימו, **אלכס גור-אריה**, נהרג בחווה הסינית. "השכול, הוא אומר, הוא בין המוטיבים החזקים בבית. ימי הזיכרון הם הימים הכי חשובים בשגרה המשפחתית". למרות שגומא נולד חמש שנים אחרי מלחמת יום הכיפורים, היא מהווה עבורו נקודת שבר שממנה מתחילה הספירה. אבל הוא לא מגדיר את משפחתו כמשפחה עצובה, "להיפך, הוא אומר, למדנו להשתמש בהומור כתרפיה להתמודדות בחיים. צחוק ודמע שלובים יחדיו".

במשך שנה למד גומא משחק בניו-יורק התפרנס כשיפוצניק, ושיחק בתיאטרון שוליים. "שירת הַבּוֹן" (קברט סאטירי) הייתה הצגה שהוא וחברו יוני **איתיאל** כתבו וביימו לאחר סיום י"ב, והיא רצה 100 פעמים. בשנת 2002 עלתה הצגת-ההמשך - "הבבוניס", אף היא תחת כנפי

נמצאים באותו מקצוע. הנוכחות שלו כאמן, מורגשת אצלי עמוק בלב.

האסון שקרה ליהודית ואייל קרוב אלי מאוד. אך כבר בישיבה הראשונה עם צוות ההפקה הבהרתי שלא יהיה שום אֶזכור לצדדים הטרגיים של המקום. נעשה הדחקה הפגנתית, כי גם את זה אנו חייבים לעשות למענם. מי כמוני מכיר את השכול. אישית, אני מקדיש את המופע לבן שריג וליותם לוטן שהעריץ את להקת "כוורת", וחסרונו מורגש במיוחד בימים כאלה.

מחיק ומסכם: "האנשים כאן נהדרים ובשבילי לעבוד כאן זו חוויה עמוקה. אני מאחל לכל בית-השיטה חג שמח ! !"
ראיינה: אפרת

- אתה אומר שהקהילה כאן חיה ובוועטת. האם הרגשת היענות גדולה של רבים להשתתף במופע?

גומא: יש הרבה משתתפים חדשים, לאו-דווקא 'השחקנים' הקבועים, שהתעייפו או שנמאס להם. אלה כוחות חדשים המבוססים על דור חדש של חברים + תושבים, ואני מאוד אוהב את זה. יש ייצוג מאוזן לכולם. ההתחלה קצת הדאיגה אותי, אבל התוצאה נראית מבטיחה. חשוב לקהילה לקיים אירועים כאלה, זה מעלה את המוראל ומחזק את השייכות למקום."

השייכות של גומא למקום אינה מוטלת בספק. לעיתים נדמה כי הוא יותר פטריוט מאיתנו. "יש משקל רב למה שאני עושה בבית-השיטה, הוא אומר. כאן טמונה הגדרת הזהות שלי, הלאומית, היהודית והחילונית. מכאן צמחה מסורת בית אבא-סבא שהחלה לפני 81 שנים במעיין בסוכה צנועה תלויה על עץ. במשך ילדותי אבי הזריק לווריד את הסיפורים של סבתא תקווה נון-סטופ. תראי, כל שנה הייתי מבלה כאן חודשיים. הייתי משתתף בפעילויות 'החופש המאורגן', וכמובן שהיינו מגיעים לכל לילות-הסדר וחגים אחרים."

הקשר של גומא הלך והתחזק עם מותו של יוסף שריג. "אני מרגיש שאני הולך בעקבותיו. גם הוא, כידוע, ניצח על חגי משק והפעיל המונים במסיבות רבות. חשוב לי ללכת בעקבותיו, כי הוא ואני

מזל טוב

לאסתר ואלי אללוף

להולדת הנכדה - אודליה
בתם של עפרי ואיתן
במושב אמירים
צרור ברכות
לכל המשפחה

מזל טוב

לחנה ויעקב שולמי

לנישואי עמית ואורי שיין
בכפר ויתקין
ברכות חמות
לכל המשפחה

"מפה לאוזן" -

400 עסקים קטנים באתר האזורי

קרן גל (אשתו של יאיר), יוזמת ומנהלת האתר

המחשבה על הפרויקט החלה חודשיים לאחר המעבר שלנו לבית-השיטה. הגענו, זוג הורים טריים עם תינוקות בת שנה, לעמק ולשדות, למקום חדש-ישן, עם תקווה ורצון להשתלב ולהרגיש בבית. התחלה מלאה סימני-שאלה, כשהראש כל הזמן עובד

מפה לאוזן
אתר העסקים של העמק

וחושב - מה ניתן לעשות כאן שעוד לא נעשה? מה עוד צריך פה בעמק? מה יכול לחבר את התושבים אחד לשני?

לאחר רעיונות רבים שנפסלו, עלה הרעיון להקמת אתר אינטרנט. במשך חודשים העליתי רעיונות על הכתב, עיצבתי דפים

ועמודים לתוך הלילה, עסקתי בתכנון ואפיון האתר, חשבתי מה להוסיף, להוריד, התייעצתי, התלבטתי וחלמתי על זה בלילה...

לאחר קרוב ל-5 חודשי עבודה מאומצים וציפייה ל'רך הנולד', יצא באמצע יולי לאוויר העולם האתר הווירטואלי "מפה לאוזן". מטרתו העיקרית היא לעזור לעסקים הקטנים והבינוניים בעמק להגיע אל כלל התושבים, ולשמש מקום המרכז בתוכו את כל בעלי המקצוע ונותני השירות באזור. כבר היום כולל האתר מאגר של כ-400 עסקים שונים, ומציע בנוסף לאינדקס, 'לוח דרושים ודורשי עבודה', לוח 'יד שנייה', אירועים וחדשות מקומיות, המלצות לטיולים, מאמרים מקצועיים, מבצעים והנחות ובמה לתושבי העמק שאוהבים לכתוב.

האינטראקציה עם האנשים והשיתוף במה שקורה מסביב הוא עצם קיומו של האתר. אני מקווה שהאתר ישרת את כולנו בצורה הטובה והיעילה ביותר, וכבר שירת בקיום הבזאר לפני ראש השנה. שתהיה לכולנו שנה טובה, שנה של שפע ושגשוג כלכלי.

קרן גל - אתר "מפה לאוזן" www.mipeleozen.co.il

מעט מספרים על אתר "בית-השיטה"

* מספר המבקרים באתר בחודש - 2,600

* מספר דפים נצפים בחודש - 19,900 דפים

* זמן ממוצע לביקור - 17 דקות

* מבקרים חדשים בחודש - 75% מסך-כול הנכנסים

* באתר מבקרים מ-38 מדינות

* הנכנסים מדברים 23 שפות

* הפרקים הנצפים ביותר הם: יזמות ועסקים בקהילה,

רשימות מסיימי י"ב, "ונתנה תוקף", חרושת מתכת, ו"טלמשק".

בערב יום כיפור נכנסנו לאתר 4,500 מבקרים.

חגי

מזל טוב

לרווית וגיא פז

להולדת הבן - יוני

ברכות חמות

לבלה ואורי עפרוני

ולכל המשפחה

מכתב לעומר, נינתי

חוה מייזלס

השנה סבים וסבתות רבים התברכו בנינים, כן ירבו!
נביא מכתב שכתבה חוה לנינתה הראשונה, עומר, נכדתם של חנה ואלון מייזלס

לעומר אין עדיין תחושות של ה"אני". היא חשה את עצמה כ"עומר", כפי שהיא חשה את יתר הדברים מסביבה. והנה כבר למדתי משהו מימך, עומר: "האני" שמלווה אותי, אולי מתוך הגנה עצמית הכרחית, הוא שמפריע לי לראות את הקיום האנושי מתוך הקשר רחב יותר, כלל-אנושי יותר. ועוד דבר מלמדת אותי עומר על עצמי: אני בזקנתי חווה אובדן של יכולות, אלו אחר אלו, ואילו את, עומר, רוכשת יכולות חדשות כמעט בכל שבוע. הטבע החכם דואג לאיזון: אני שוקעת, ואת צומחת, והממוצע בהחלט משביע-רצון. במידה מסוימת חלקים ממני ומכל המשפחה צומחים ומתפתחים בתוכך, לטוב ולרע. ואולי זה גלגול הנשמות עליו אנו תוהים לפעמים: החיים האישיים של כל אחד מאיתנו אינם מסתיימים במותנו, הם ממשיכים להתקיים, בצורה זו או אחרת, בתוך כל נכד, ניין, וכך הלאה לגבי כל הדורות...

עומר יקרה,
הנה אני בעוד שנתיים בלבד אהיה בת 90! והנה את, עומר, נינתי הראשונה כבר כמעט בת ארבעה חודשים. אנחנו שתינו מאותו מרקם משפחתי אוהב ומחייב - כל אחת נמצאת במקום המיועד לה. את יפה ושובה את הלב. את משחקי המילים את טרם יודעת, ולכן את שותקת. אולם המבט שלך מלא חוכמה. אין לי ספק שאת החכמה מכולנו. את מביטה בנו בסקרנות רבה וכאילו שואלת בליבך: "מי אתם? ומה אני לכם?", או יותר נכון, מה 'עומר' לכם? נחמד לי לראותכם מביטים בי בהתפעלות כזאת חמימה (ממה אתם מתפעלים, בעצם, לא מובן לי). פה ושם אני רואה פנים אותם אני כבר מתחילה לדעת יותר. על זה אני שמחה, ועקב שמחתי, זוויות שפתותיי זזות לפינות הפה, וגם בפנים זו משהו לצדדים, איזה כיף לי!"

בית-השיטה
אבלה על מותו של
אברהם דואק
בן מחזור "אורן",
ומשתתפת באבלה של המשפחה

מה היה לנו?

@ מאז היומן האחרון עבר זמן ניכר, ולכן לא נוכל להביא את האירועים, הכלליים והאישיים, שהתרחשו בתקופה זו. נתחיל את 'הספירה' מהשבועיים האחרונים.

@ **בערב ראש-השנה** קיימנו את ארוחת החג החגיגית במסגרת משפחתית, ולמחרת התכנסנו במר"חב בשעה 10.30 לתכנית הנהוגה בשנים האחרונות שכללה טקס קבלת השנה החדשה, ברכות, שירה, מצגת יפהפייה שהביאה את הפנים החדשות של תשס"ט: 20 פני תינוקות(!), וגם ילדי כיתה א' ומסיימי י"ב. התמונות צולמו ע"י **כרמית מזרחי-אונר**, ואת המצגת ערכה במקצועיות רבה **לילך שטיין**.

@ **בזאר ראש-השנה** התקיים לפני החג ואיפשר חשיפה של כ-40 עסקים קטנים בתחומי המתנות, המזון וההפעלות. דוכני המכירה נפרשו לאורך כל המדרכה והגרנוליט, והציבור התהלך ביניהם שמח להיפגש ולהצטייד לחג. את הבזאר הפיקה **קרן גל** (אשתו של יאיר) באמצעות האתר "מפה לאוזן". סייעו בידה **רחלה עפרוני**, **נערי המזח"ט**, **וטל (שונרי)** **שביט וישראל שגיא**. מחכים כבר לשנה הבאה, כל הכבוד!!

@ ערב יום הכיפורים שהתקיים בחדר-האוכל נפתח במנגינת "כל נדריי", ולאחריה קטעי שירה (סולו ומקהלה) וקריאה. בחלק השני - אזכרת נשמות ובני המשפחות הדליקו נר נשמה ליקיריהם שהלכו לעולמם בתשס"ט. את הערב נעל **חנוך** ביצירתו המופלאה של **יאיר רוזנבלום** ז"ל "ונתנה תוקף"

כשהציבור מלווה אותו ברקע. על הליווי המוסיקלי: מיוחדענו **רועי שמש** ממזרע.

@ בהמשך הערב התאספו אצל **פנינה פלד** לשיחה על היחסים בין הדורות, הערכים שאנו מעניקים לבנינו ועוד. בערב הושמע שירם המרגש של **בן שריג** ז"ל **ודן פלד**.

@ לראשונה בתולדות בית-השיטה נפתח **בית כנסת** (מאולתר) בחדר חוגים במר"חב. קהל רב נהר ומילא את החדר שהיה קטן מלהכיל את כולם. רבים ישבו בחוץ. את התפילות הוביל חזן מצפת והעיתונאי והסופר **שאול מייזליש** תיבל את התפילות בסיפורים עממיים. במהלך היום והערב השתתפו 130 איש!

@ את שחרית יום הכיפורים הובילו **מיריק גרזי** בנושא "מה בין יום הכיפורים לט"ו באב", ו**יהודית פלד** על "החיפוש אחר הנקודה הפנימית". המר"חב היה מלא.

@ **לכל הצוותים ולוועדת התרבות** שהעניקו לציבור ימים של קדושה והתרוממות הרוח - תודה גדולה!

@ מחזורים "רימון" ו"חצב" התכנסו לערב שירה והעלאת זיכרונות ביום השנה **לנפילת אלון אילת** ז"ל בתעלה במלחמת יום הכיפורים.

@ **"עלמות"** - מתחם נשים הושק בראש-השנה והוא מציע עבודות צורפות מעשי ידיה של **זוהר (צביק) נצר**, בגדי ילדים של **לבנת וולטר**, מתנות מעוצבות של **איילת חנוכי**, ובגדי מעצבות לנשים ולילדים.

וכבר סיים טירונות בהצלחה. מחזיקים לך
אצבעות. לך בשלום וחזור בשלום!

@ השתחררו מצה"ל: **יותם גדעון** שמצא
עבודה בקיבוץ יהל, **וארז אללוף** שנכנס
לעבודה במפעל מעגן-מיכאל.

@ שנת שירות: יצאו לשנת שירות **דין מור**
במסגרת "עמותת איילים", כפרי סטודנטים
המסייעים לפריפריה (דין בקרית-שמונה), **זן**
הדר ל'כישורית' בגוש מישגב - כפר לילדים
בעלי צרכים מיוחדים, **ועתליה בן-אליעזר**
בפנימייה בפרדס-חנה, שלושתם תורמים
למדינה, יישר כוח!

@ **רעות ארטו**, בתה של רנה, עובדת ב"בית
הפז" בהתנדבות. היא מפעילה את יושבי
הבית בתחום המוסיקה והריקוד. כל הכבוד!
@ ברכת קליטה נעימה שלוחה **להילה וגל**
יעקובי ולילדיהם שקד, בועז, ו... לשלישי
שבדרך. המשפחה באו אלינו מהדרום
(מזכרת-בתיא ושדה-בוקר), לאחר שגל קיבל
עבודה בביו-בי - שדה-אליהו. הם גרים
ב"שכונת התאנים".

@ מילה חדשה באה לעולם: במקום
'תושבים' נאמר מעתה '**משתלבים**'. מילה
המבטאת נכונה את הרגשת הציבור בקהילת
בית-השיטה המתחדשת.

@ **תק"ס**: במחלקת משאבי-אנוש הולכת
ונשלמת החוברת החדשה בנושא "**זכויות**
החבר העובד בקיבוץ המתחדש", והפעם עם
התאמה מירבית לחוקי המדינה, בלי ליצור
יחסי עובד מעביד באופן פורמאלי. איך
עושים זאת? שווה לחכות לחוברת.

@ בחגים התקיימו כמה מוקדי שירה
מרגשים ויפים בבתי חברים. אז שנמשך
לשיר כי את המנגינה הזאת אי אפשר
להפסיק. חג שמח ולהתראות ב....

@ קבוצת "כפירים" טיילה בגליל
המערבי, בהדרכת **דובי שושני** ובארגונה
של **שורקה פרידמן**. בסיום, קינחו
במסעדה כטוב ליבם ביין... כל הכבוד
ליכפירים' השומרים על קשרים הדוקים
עד עצם היום הזה.

@ **עמיקם סבירסקי** קיבל תפקיד חדש
בנוסף לתפקידו כעוזר שר הביטחון
לענייני התיישבות: ראש אגף ביטחוני-
חברתי העוסק בקשר עם בתי-הספר,
כיתות י"ב לקראת גיוסם לצה"ל.

@ צעדה לזכרו של **ליעד גולן** התקיימה
בגבעות בית-השיטה בהשתתפות כ-300
איש. בצעדה נפגשו חבריו של ליעד והעלו
זיכרונות, בנו קיני ציפורים והאזינו
למוסיקה ב"חורשת שלום". הצעדה
תהפוך למסורת שנתית.

@ **שחר (בר) וג'ון הרצוג** וילדיהם מתן
(3) ונועם (1) עשו עלייה ובאו לבית-
השיטה כתושבים. נאחל להם קליטה
מהירה והרגשת-בית.

@ "**בית-השיטה יפה**": לקראת חגי
תשרי ניקו נאמני הנוי את המרכז
התרבותי-חברתי של המשק. אחרי
החגים תימשך המסורת, עד שנגיע ליישוב
נקי ופורה.

@ ברכות חמות להצלחה בתפקיד
החדש: **לנוקי שרון** - רכזת בריאות,
ולהדס שצ'ופקביץ - רכזת בריאות הנפש.
לעדנה הדר - תודה רבה מציבור ביה"ש
והצלחה בהמשך העבודה במכון החגים.

@ גיוס לשירות בצה"ל: ברכות חמות
לטל סיבוני שהתגייס לסיירת צנחנים,

* * שמחת תורה

ביום זה אנו מסיימים בו את קריאת פרשיות התורה שקוראים
מדי שבוע, ועל-כן זהו חג של סיום התורה והתחלתה המחודשת.
מאחר שהוא בא אחרי ימי חג הסוכות, שבהם אנו שמחים מדי יום בשמחה
מוגברת, מגיעה השמחה בחג זה לשיאה, והיא סוחפת את כל שדרות עם-
ישראל.

השמחה בשמחת תורה היא על עצם היותנו יהודים, ועל עצם הקשר שלנו עם
התורה. תחושה זו קיימת אצל כל יהודי, ולכן השמחה היא של כולנו,
מהגדולים ועד הקטנים, מהלמדנים ועד מי שאינם יודעים אפילו את בתורה.
שמחו, יהודים, זו השמחה של כולנו!

והיית אך שמח... והיית אך שמח... והיית אך שמח... והיית אך

מכון בריאות נטו

בניר-דוד

מאחל לבית-השיטה

ביום חגה ה-81

הרבה בריאות

וכושר!!!

*

מוזמנים למכון

בכל יום

בשעות 7.00 - 11.00

16.00 - 22.00

נפש בריאה בגוף בריא.

עפר ועפרה שפר
052-3397908

אם גם ראשנו שח,
ועצב סובבנו -
הבה ונתלקח
מן השמחה שבנו!

היי, היי,
הבה ונתמלא
שמחה, שמחה כמלוא העין,
היי, היי,
שירו עליה, עליה ופער היין!

עליה ופער היין!
עליה ופער פאש
והדלקנו פוח!
אבוי למתיאש,
הלילה יש לשמוח!

היי, בית-השיטה, התעוררי, יש לך
היום יום הולדת!! בואו ונתלקח
כאש... כי הלילה יש לשמוח!!

ברכה לבית-השיטה
ביום חגה ה-81
אני מאחל לכם שגשוג וצמיחה,
המשך תנופת בנייה בהרחבה,
עלו והצליחו מעלה מעלה!

אלי שבו, יזם
טל' 054-5235789

מיכאל וחנוך – שירותי מחשב
מאחלים
חג שמח לבית-השיטה!

*
לפתיחת שנת הלימודים תש"ע -
מבצעי מחשבים ומסכים במחירים מוזלים.
מעבדה: 6343, מיכאל 054-7663590

בית התאכנה
"תוכנות בית-השיטה"

מברק את קהילת בית-השיטה
ביום הולדתה ה-81
ומאחלים:

צמיחה דמוגרפית,
ופריחה חברתית ותרבותית.

